

1a Maj i Havanna 2018

Vi närmade oss Paseo, den stora avenyn från Malecón till Revolutionstorget vid 7-tiden, från sidan, i högtalarna Silvio Rodríguez ?La Masa?. Paseo var redan fullpackad med folk på sin 100-metersbredd, så långt ögat kunde se bakåt och hela vägen fram till grässlutningen upp mot tribunen där stats-och partiledningen kunde anas som miniatyrer, tillsammans med gäster från alla världens hörn. Vi trängde oss in med viss möda, och blev ett med folkhavet.

Jag har varit med många gånger, men detta var den största marschen hittills. En massiv folklig uppslutning ? unga, barn och gamla, kvinnor och män, svarta, mörkhyade och ljushyllta kubaner manifesterade sitt stöd för den nyvalde presidenten, och den avgångne. Och många tillresta Kubavänner, framför allt från Latinamerika och USA.

Det verkade omöjligt att vi skulle kunna komma närmare, men vi sjöng med i nationalsången, La Bayamesa ? som inledde mötet halv åtta ? och hörde sedan Fackliga Centralorganisationens ordförande tala, så det dånade genom enorma högtalarstaplar.

Efter en knapp timme började vi röra oss framåt, det visade sig att vi alla skulle tåga förbi tribunen, med fanor och banderoller, och talkörer Leve Kuba, Fidel, Raúl, Díaz-Canel (notera skiftet, övergång till efternamn, på många sätt märks epokskiftet).

Det tog över en timme innan alla hunnit förbi, jag har ingen uppgift på antalet, men denna 1a-Majmarsch kommer att vara bland historiens största, om inte den största. Det var varmt, packat, kroppskontakt, entusiastiskt, myrsteg framåt, och ett och annat salsasteg när utrymme gavs. Djupt rörda och lyckliga över att ha fått vara med om denna historiska 1a-Majmarsch i Havanna. Och på teve kunde vi sedan se hur folkmassorna marscherade i alla länens huvudstäder över hela öriket.

Eva Björklund 180501